

[Justitsministeren.]

til overpris varierende fra 5 til 15 pct. af de lovlige priser, undertiden noget mere.“

Prisdirektoratets skrivelse om træpriserne af 9. november 1946 såvel som sagens øvrige akter fulgte med indstillingen fra rigsadvokaten til justitsministeriet, var altså tilstede og blev gennemgået, da den daværende justitsminister traf sin afgørelse. Heller ikke på dette punkt mener jeg derfor der kan bebrejdes rigsadvokaten noget i anledning af hans indstilling til justitsministeriet. Den er ikke afgivet på utilstrækkeligt grundlag, ej heller har den været vildledende.

Byretten har udtalt, at den på grundlag af det forelagte materiale ikke finder, at der kan rejses nogen indsigelse mod det af rigsadvokaten ved indstillingen udøvede skøn.

Jeg kunne have lyst til i anledning af de bemærkninger, der i efteråret 1948 faldt her i det høje ting vedrørende betimeligheden af at have kontrol med anklagemyndighedens afgørelser med hensyn til frafald af tiltale — f. eks. kan man se det i folketingstidenden spalte 290, en bemærkning fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard —, at bemærke, at vi altså rent faktisk i denne sag har fået en udenforstående autoritativ udtalelse om rigsadvokatens skøn.

Landsretten har ikke udtalt sig om dette skøns rigtighed, på den anden side heller ikke taget afstand fra det, men alene som sit slutresultat udtalt det for den pådømte sag afgørende,

„at det ved bevisførelsen findes godtgjort, at der ikke ved rigsadvokatens behandling af sagen har gjort sig uvedkommende hensyn gældende“.

Jeg skal ikke gå ind i en drøftelse af, om rigsadvokatens skøn ville have været og burde have været det samme, hvis der, dengang indstillingen blev afgivet, havde foreligget en sådan udførlig gennemgang af sagen som den, prisdirektoratet nu i løbet af to år har foretaget, bl. a. også af den grund, at prisdirektoratets beregninger og skøn i sagen i høj grad er omtvistede og i hvert fald bestrides af Wright, Thomsen & Kiers revisor, og vi må her afvente revisionsudvalgets udtalelse. Det er netop det, der har været meningen med undersøgelsen, at vi skulle have en bedømmelse fra revisionsudvalget for tyske betalinger.

Det kan siges med sikkerhed i dag, at der på baggrund af den højesteretspraksis i værnemagersager, som nu foreligger, ikke kunne være tale om på det her i sagen

værende grundlag at rejse tiltale for værnemageri mod Wright, Thomsen & Kier, og det skøn, som rigsadvokaten har udøvet på grundlag af de foretagne stikprøver, har således vist sig at være rigtigt. En sådan fuldstændig undersøgelse, som nu har fundet sted i denne sag, tror jeg ikke det ville have været forsvarligt at iværksætte dengang og at afvente resultatet af, når de foretagne undersøgelser tydeligt viste, at der ikke var rimelig grund til at tro, at man ved at fortsætte undersøgelsen ville finde frem til afgørende anstødelighedsmomenter.

Medens nu de nævnte indvendinger mod sagens behandling således er blevet tilbagevist af retterne, har byretten og landsretten på to punkter fundet, at dispositioner fra rigsadvokatens side med rette kan kritiseres. Det drejer sig for det første om Wright, Thomsen & Kiers deponering af et beløb til sikkerhed for sagsomkostninger og udbetaling af revisors honorar og for det andet om rigsadvokatens stilling til spørgsmålet om den endelige betaling af revisionsomkostningerne, to spørgsmål, som også det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremhævede.

Om det førstnævnte punkt kan jeg oplyse, at politiet ved revisor Bøytlers tiltrædelse forlangte et beløb som sikkerhed for sagsomkostninger. Wright, Thomsen & Kiers sagfører forelagde sagen for rigsadvokaten, der erklærede sig enig — som det hedder i skrivelsen —

„i den af politiet fremsatte anmodning om depositum på 50 000 kr.“. Beløbet blev indbetalt til politiets kostekontor. Den 17. august 1946 anmodede Bøytler rigsadvokaten om yderligere et beløb af 25 000 kr. som sikkerhed, idet de 50 000 kr. var blevet opbrugt. Rigsadvokaten sendte samme dag skrivelsen til Wright, Thomsen & Kiers sagfører

„med anmodning om, at det yderligere depositum indbetales til Dem eller politiet“.

Resultatet blev, at pengene blev deponeret hos Wright, Thomsen & Kiers sagfører og ikke hos politiet. Bøytlers honorar har iøvrigt ialt udgjort 70 000 kr. godt og vel, og det blev berigtiget endeligt i januar 1947.

Bøytler fik sin første a conto-udbetaling på 10 000 kr. i november 1945. Krisepolitiet havde sagt dengang, at det plejede man ikke, og på Bøytlers forslag attesterede rigsadvokaten derefter regningen.

Da Bøytler senere, den 29. marts 1946, ønskede yderligere 25 000 kr. a conto, anmodede Carl Madsen om redegørelse i